

[MIEDZINKA *sb f*

e prawdopodobnie jasne (tak w *L* sg miedzie); *a* jasne.

sg N miedzińka. ◊ *G* miedzinki.

Sł stp, Cn brak, Linde XVII w.

bot. Anchusa officinalis L.; farbownik lekarski, bylina z rodziny szorstkolistnych (Boraginaceae), rosnąca przy drogach i na suchych wzgórzach, stosowana w lecznictwie: iedz [czasu powietrza morowego] pokármy/ ktore krew czyścią/ iáko Miedzinká/ y Borag/ Podroźnik/ y Sálatá SienHerb 539a, 524b, 536a, D4#v.

Wyrażenie: »sok miedzinki«: weźmi łoku Rożanego/ Podroźniku [...]/ Miedzinki/ Boragu [...] káždego łtych łokow po rowney części. SienHerb 545b.

Szereg: »miedziczka albo miedzinka«: Miedziczká álbo Miedzinká/ Bugloffum alterum. Schofftungen. SienHerb K3#v.

Cf [MIEDZICZKA], MIODUNKA

MK